

prazne in nezadoščene, toliko zverženega in neiskrenega, toliko nesnage, ki se nam mora gabiti, če le pogledamo s čistim očesom srca, ki je kdaj z vso silo občutilo tisto Jezusovo naročilo: »Bodite popolni, kakor je vaš Oče nebeški popoln!«

Ko nam v adventnem somraku zazvene na prvo adventno nedeljo besede sv. Pavla: »Ne v požrešnosti in pijanosti ...« Kakšen program stopi tedaj pred nas! Kako moramo občutiti mi sami in občutiti tudi namesto tistih ljudi, ki se ne zavedajo, kako globoko so pod vzorom, ki nam je postavljen! Saj so vsi ti ljudje naši bratje in sestre! Povezani z nami v eno človeško družino, ki naj bi bila družina božjih otrok, živečih tako, kakor se božjim otrokom spodobi. Kako na mestu je torej tudi za nas, da kličemo: »Pridi, Gospod!« Naj pride v naša srca, naj jih preobrazi, naj jih spremeni v vse boljša, kakor so. Naj iz njih odstrani vso navlako in naj se naseli v njih s svojim mirom, s svojo ljubeznijo, s svojo dobroto in čudovito srečo, ki presega vsak razum, da bodo naša srca že sedaj na zemlji na začetni način postala nebesa, prebivališče troedinega Boga, povezana z vsemi drugimi človeškimi srci s tisto vezjo, ki povezuje med seboj Očeta, Sina in Sv. Duha: »Da bodo eno, kakor sva midva eno – da bo svet veroval, da si me ti poslal!« »Pridi, Gospod!« Uresniči tisto edinost, ki je tvoj testament! Uresniči jo – da bo svet veroval in da bo v tebi našel mir, ki ga svet ne more dati!

Pridi po Mariji! Prvič je Gospod prišel po Mariji, tako hoče prihajati tudi sedaj. Po Mariji!

Anton Strle, Pridi, Gospod, po Mariji!, v: Družini 14(1965)št. 22, 15. november 1965, str. 223.

Živo pravilo življenja

Veliki duhovniki, Jezusovi smrtni sovražniki, so skupaj s farizeji poslali služabnike, da bi Jezusa prijeli. Toda vrnili so se in na vprašanje »Zakaj ga niste privedli?« odgovorili: »Nikoli noben človek ni tako govoril kakor ta človek« (Jan 7, 44–46). Na šotorski

praznik, ko je Jezus učil v templju, »so se Judje čudili ter govorili: Kako ta ume pisma, ko se ni učil?« (Jan 7, 14 sl.). Ko je Jezus učil v nazareški shodnici, so njegovi rojaki »strmeli ter govorili: Od kod ima on vse to in kakšna je modrost, ki mu je dana ...« (Mr 6,2). Pri največjih modroslovcih, pa tudi pri ustanoviteljih raznih nekrščanskih verstev takoj opazimo negotovost in le nekakšno tipanje, kadar nam govorijo o stvareh, ki zadevajo izvor in cilj našega življenja. Jezus pa spet in spet zatrjuje z največjo gotovostjo: »Resnično, resnično, povem vam ...« Najgloblja in najtežja vprašanja človeške duše rešuje, kakor pravi Pascal, »s tako preprostostjo, kakor da bi sploh nič ne razmišljal o tem, in vendar tako določno in jasno, da vsakdo čuti, koliko o tem ve«.

Čudovito enotno in harmonično pojmovanje sveta in življenja

Nikdar ni noben človek, pravi A. Reatz, mogel najbolj vzvišenih verskih resnic o božjem bistvu in potih božjega češčenja ter zedinjenja z Bogom prikazati s podobno jasnostjo, čistostjo in popolnostjo. V Kristusu so pač »skriti vsi zakladi modrosti in vednosti« (Kol 2, 3). Vse njegove trditve se strnejo v čudovito enotno in harmonično ter vseobsežno pojmovanje sveta in življenja. Vse tisto, kar so najodličnejši in najprodornejši duhovi naslednjih stoletij z velikanskim trdom skušali razjasniti in razložiti, zajame Jezus tako rekoč z enim pogledom in izrazi na docela izviren način. Kristusov nauk zadovolji vsega človeka: razum, voljo in srce. Zemeljsko spoznanje za trenutek ugaja, potem je pa človek ob njem kmalu zopet neutešen; tako npr. o dramah francoskega nevernega misleca Sartra večkrat izjavljajo gledalci, kako jih bleščeča predstava in duhovito modrovanje za trenutek prevzame in navduši – ko pa te drame ponovno gledajo in ko se vmislijo v resnično vsebino, jih začne navdajati občutek praznote in odpora. Čisto nekaj drugega je Jezusov nauk. Iz njega, zlasti če ga jemljemo v zvezi z živim komentarjem, ki je Kristus sam, resnično pritekajo neusahljivi »potoki žive vode« (Jan 7,37s). Nihče pred Kristusom in nihče za njim ni in

ne bo prinesel ob vseh prvinskih globinah toliko in tako osrečujoče luči glede vprašanj, od kod in kam in zakaj, glede sveta in človeka, greha in zla, smisla in namena vsega stvarstva. Do danes je katoliški katekizem, ki podaja na vsa ta vprašanja Kristusove odgovore, v teh stvareh nedosežna knjiga svetovnega slovstva.

»Človek nikdar ni bogatejši ...«

F. W. Foerster, svetovno znani vzgojeslovec, je zapisal, da pesnik Goethe z vso svojo lepoto ni ljudi odvrnil niti od enega nelepega dejanja, vsaka črka Jezusovega evangelija pa je rodila junake kreposti in npravstvene lepote. Kristus namreč ni le učil najvzvišenejših in najglobljih življenjskih resnic, marveč je ta svoj nauk tako rekoč utelesil s svojim življenjem in svojo smrtjo. V njem »je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi« (Jan 1,4). On, učlovečena božja Modrost, je mogel reči: »Besede, ki sem vam jih govoril, so duh in življenje« (Jan 6,63). Če hočemo vedeti, kaj je Bog za nas in v kakšnem odnosu moramo biti do njega, je dovolj, da gledamo na Kristusa in na njegove odnose do nebeškega Očeta. Tako smo že bili ugotovili. In še dalje: Ali hočemo vedeti, kaj so drugi ljudje in v kakšnem razmerju so do nas, kakšni moramo biti mi do njih? Dovolj je, da vidimo, kako jih Kristus ceni in kako ravna z njimi.

Veliki svetniki, največji dobrotniki človeštva, so zrasli v takšne junake ljubezni do bližnjega prav na ta način, da so se v vseh življenjskih vprašanjih in položajih ozirali na Kristusa, hoteč od blizu hoditi za njim, in se v molitvenem zedinjenju s Kristusom vsak dan znova tako rekoč nasrkali njegovega duha. Sv. Vincencij Pavelski, ustanovitelj usmiljenih sester, ki so toliko storile in še sedaj store za lajšanje človeške bede, je dejal: »Človek nikdar ni bogatejši kakor tedaj, kadar je podoben Jezusu Kristusu. *Gospod je živo pravilo našega vedenja in ravnanja z ljudmi*. Popolnost ne obstoji v mnogoterosti stvari, ki smo jih napravili, marveč v tem, da jih dobro storimo in da jih storimo v tistem duhu, v kakršnem je naš Gospod vršil vsa dejanja ...«

»Skušajte misliti in presojudati kakor On ...«

Sv. Vincencij nadaljuje z mislimi, ki jih je v raznih oblikah spet in spet ponavljal: »Stopite na tisto pot, kjer bo Kristus vaš vodnik in učitelj. Spominjajte se tega, kar je govoril: da bosta namreč prešla nebo in zemlja, a njegove besede in njegovi nauki ne bodo nikoli prešli. Povečujate našega Gospoda. Skušajte misliti in presojudati stvari in dogodke kakor On in delati to, kar je priporočil s svojimi besedami in svojimi zgledi. Kadar boste morali kaj storiti, se vprašajte: Ali je to skladno z načeli božjega Sina? Če doženete, da je, recite: Tako je prav! Na delo! Če pa ne, recite: Ne bom tega storil.«

Celo nemški filozof Nietzsche, ki se je toliko boril proti krščanstvu, je moral priznati, da nikdar noben nazor ni o človeku mislil tako visoko in človeka tako visoko cenil, kakor je to storil Kristus. Zato je Nietzsche kljub svojemu sovraštvu do Kristusa zapisal: »Nikoli se pa ne bomo smeli boriti zoper ideal človeka v krščanstvu.«

Anton Strle, Živo pravilo življenja, v: Družina 12(1963), št. 17, 1. september 1963, str. 129.

Kristusovo vstajenje – temelj odrešenega sveta

Jasnejše črte v liturgiji, prenovljeni po navodilih drugega vaticanskega koncila, so pripomogle, da se danes spet bolj jasno zavedamo: »Ako Kristus ni vstal, je prazna vaša vera, še ste v grehih« (1 Kor 15,17). Kristus nas je odrešil ne le s trpljenjem in smrtjo, ampak tudi z vstajenjem. Lahko bi oboje povzeli v enoto in rekli: Odrešeni smo s Kristusovo »pasho«, s Kristusovim prehodom skozi temo smrti k povečanemu življenju pri Očetu. A to pasho je Kristus izvršil zato, da bi jo za njim in skupaj z njim izvršili tudi mi. Sveto pismo gleda na odrešenje kot na eno samo dejanje, čeprav tako bogato v svoji vsebini, da ga v njegovih vidikih nikoli ne bomo mogli izčrpati.